

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО

ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 18 (432)

П'ятниця, 17 травня 1991 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Святковий вогник з нагоди 46-х роковин Перемоги у Великій Вітчизняній війні відбувся в залі Інститутської їдальні. (Див. фото). У ньому взяли участь ветерани війни і Збройних Сил, воїни-інтернаціоналісти, ветерани праці, молодь, представники колективу.

Щирим і теплим було вітання ректора ВПІ професора Б. І. Мокіна. Учасники творчих колективів художньої самодіяльності підготували до свята великий концерт.

Зустріч з ветеранами війни (В. М. Говоровим, Б. А. Земляковим, В. О. Компанійцем, Д. Б. Налбан-дьяном відбулись на факультетах обчислювальної техніки, інженерно-будівельному, енергетичному, в колективах АУП та науково-технічній бібліотеці.

У зв'язку з Днем Перемоги організація ветеранів ВПІ випустила номер стінової газети «Ветеран».

похованнях і перепохованнях брав Олексій Миколайович особисту участь, скільком написав листи, від скількох занотував спогади, скільки разів виступав перед народом, скільки запалив своїм прикладом. В інституті довкола нього гуртується та молодь, яка дивиться на нашу історію доброзичливими очима Олексія Воронцова. З любов'ю добирає для своїх однодумців теми розвідок і розповідей, з якими вони виступають на наукових конференціях.

— Ми не безбатченки, — говорить Олексій Миколайович — але звели нашу історію до рівня легенди і занедбали спадковість. Студент, уявіть собі, не знає свого роду далі прадида. І це великий моральний збиток. У кожного роду є предки, якими обов'язково треба гордитись. Мені хочеться, щоб це почуття вернулось у наш занехаяний гени. І мені приємно, коли, ґрунтовно потрудившись над якоюсь історичною темою, студент приходить на конференцію, як на свято.

Роблю нотатки, замітки, веду щоденники — може, згодом це стане основою для цікавої наукової праці. **В. ІВЧЕНКО.**

ПОСТАНОВА

Парткому Вінницького політехнічного інституту ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ МАТЕРІАЛЬНОГО ЗАОХОЧЕННЯ ДЛЯ КРАЩИХ СТУДЕНТІВ-КОМУНІСТІВ

Партком постановив:

1. Встановити чотири матеріальних заохочення для студентів-комуністів у розмірі 50 карбованців кожного.
2. Положення про матеріальне заохочення затвердити (додається).
3. Виплату матеріального заохочення почати з квітня 1991 року.

Секретар парткому — В. М. Бабій.

ПОЛОЖЕННЯ

про матеріальне заохочення студентів-комуністів

1. Матеріальне заохочення встановлюється для студентів-комуністів, які навчаються на «відмінно» і «добре» та беруть активну участь у громадській роботі.
2. Кандидатури студентів для отримання матеріального заохочення розглядаються на засіданні парткому на підставі матеріалів, поданих партійними бюро факультетів.
3. Матеріальне заохочення виплачується протягом семестру. Після його закінчення кандидатури на отримання матеріального заохочення переглядаються, враховуючи результати сесії та участь в громадській роботі.

ЩО НА ОБІД?

На честь нинішнього свята весни миру і праці Павловський уряд так по-радував нас «турботою і увагою», що в пору кричати: «рятуйся, хто може!».

Навіть прокляті експлуататори-імперіалісти не наважувалися так різко підвищувати ціни. Буквально на все: від склянки газованої води, яка тепер коштує 3 копійки, до кусня ліверної ковбаси, за яким ще треба вистояти в черзі. Здається, що це робилось на аукціоні — хто більшу назове цифру подорожчання: два, три, п'ять разів...

Уже більше місяця минуло від початку того, гадаю, вікомного «грошотрусу». Шоковий стан минув, і люди, вдосталь накричавшись і нагнітавшись, приступили до реальних осмислень, підрахунків і дій. Бо життя не припиняється.

Не стану аналізувати, як усе це вплинуло на життя людей в масштабах країни чи навіть міста, а зазирну на нашу інститутську їдальню.

Нічого незвичайного після 2-го квітня не сталося. Так само, як і до цінового вибуху сюди поодинокі і групами стікаються споживачі. Так само сумлінно і напружено трудяться кухарі і кондитери, роздавальниці і мийниці посуду. Щоб усе було у меню і наяву. Одне тільки впадає у вічі — черги значно поменшали і на підносах стало просторіше. А бувало йде студент чи викладач вздовж лінії і накладає, і накладає собі... По дві порції м'яса, кілька салатів, сметани повінця, борщ, ще й каву з добрячою булочкою. А хліба накидає, що й троє не з'їдять. Тепер на підносі — сема ринкова економіка і бережливість. Хто ж «по інерції» той піднос намагається перетворити в залізничну платформу, по-ім біля каси до болю чує потилицю. Бо прем'єр Павлов не жартував.

Отже, з одного боку ціновий батіг дещо знизить, як каже Михайло Жванецький, навантаження на ґрунт, вгамонить надмірні апетити тих, хто не звик рахувати копійку. Але з другого боку є звичайні студенти і працівники, які живуть від стипендії до стипендії, від зарплати до зарплати. Їх величезна більшість — обід з 2—4 карбованців для них — розор, катастрофа.

Порівняйте ціни в наших буфетах: які були і які стали:

смажена печінка	кг 2 крб. 80 коп.	13.80
М'ясо варене	кг.	3.90 11.40
Оладки (порція)	9 коп.	21 коп.
Пиріжки з сиром	12 коп.	33—»
Кекс дитячий	19 коп.	38—»

Отже, подорожчання в 5, 3, 2, 5 рази.

Тому і не дивно, що охочих відвідати буфети стало значно менше. Якщо в березні протягом дня продавалось по 300 і більше котлет, то нині — менше 100. І все ж відвідувачі закладів громадського харчування нашого Інституту приходять у вигіднішому становищі, ніж споживачі інших їдальень. Завдяки зусиллям керівництва Інституту, колективу їдальні, ви-найдені резерви і можливості для максимального пом'якшення цінового удару. Якщо в міських закладах харчування за обід доводиться вилити і три і чотири карбованці, то в інститутській і за півтори дерев'яних карбованців можна цілком пристойно пообідати, а на комплексі за 1 карбованець 20 копійок студент отримає борщ чи суп, м'ясну страву з гар-«по інерції» той піднос намагається перетворити в залізничну платформу, по-ім біля каси до болю чує потилицю. Бо прем'єр Павлов не жартував.

Отже, приємного апетиту! **Л. ЛЕОНІДОВ.**

УКЛІН ПЕРЕМОЖЦЯМ!

ЯКИМ би не видався день, якою не була погода, а 9 травня Олексій Воронцов з сім'єю обов'язково їде до Літина, на ту його окраїну, де батькова могила. Втім, вона не тільки батькова — тут лежить кілька сою, замучених у німецьких катівнях.

Батька розстріляно 6 грудня 1941 року. Ще напередодні мати бачила його, ще збиралась однести ковдру, щоб міг бодай трохи зігрітись у гітлерівському холоднику... По тому, як Літин звільнили, люди прочитають на стінах катівні, що продав Миколу Воронцова поліцей Кирило Лозний (живе й досі — і це неперепутний білий для Альоші Воронцова, це кровоточна рана: «Як таких земля тримає? Нащо тримає?»).

Батько був директором Малинівської семірички — 16 червня робив перший у ній випуск, а 23-го здавав у Вінницькому педінституті екзамен за другий курс. Був він людиною багатою душі, і неординарних здібностей — скінчив агро-технікум, навчався в авіа-училищі, гарно грав і співав, захоплювався технікою й літературою — збере-

ПАМ'ЯТЬ ПРО БАТЬКА

стоять на колінах, лагодить велосипед... І все — більше нічого.

Але душа, влаштована за законами добра й любові, перейняла у спадок все, що було в батька найкращого. І якби Микола Воронцов раптом устав з могили, синові перед ним не було б соромно. Син рев-но береже пам'ять батька. І не тільки батька.

В нашому інституті навряд чи знайдеться ще хто-небудь, хто з такою самовідданістю займався б історією війни, її патріотикою, увічненням пам'яті загиблих, як Олексій Миколайович Воронцов, канди-

дат історичних наук, старший викладач кафедри політичної історії.

За браком місця ми можемо лиш по дотичній окреслити коло його діянь на цьому терені. Він вчителював у спаленому фашистами селі Пенківці і пер-

шим почав піднімати на щит слави тих людей, котрі жили скромно й непри-мітно, а під час війни були героями, писав про них у газети, виступав на радіо. першим почав дбати про спорудження меморіалів пам'яті і слави. І ніколи це не було простим виконанням педагогічного обов'язку, а роботою серця і совісті, яка полишала сліди в інших серцях. Недарма його донька Тамара у 75-му році стала переможцем Всесоюзного конкурсу на кращий твір серед дітей за темою «Моя сім'я в роки Великої Вітчизняної». Не перелічити в скількох

ПЕРШІ ЗРАЗКИ

Плідним виявилось науково-технічне співробітництво кафедри автоматики та інформаційно-виміральної техніки з колективом заводу «Ореал». Розроблений ними учбово-лабораторний стенд з цифрової техніки одержав Срібну медаль ВДНГ СРСР. Випущені перші зразки цього стенду.

Нині наукова група кафедри під керівництвом зав. кафедрою, доцента В. О. Поджаренко і доцента Й. Я. Хаїмзона працює над створенням нових зразків навчального обладнання.

На знімку: старший науковий співробітник кафедри АІВТ О. Г. Авраменко і асистент А. Ф. Хомчук вивчають можливості використання згаданого стенду в навчальному процесі.

Фото Р. Кутькова.

РЕЗОНАНС

У нашій багатотиражці (№ 13) були опубліковані роздуми М. Сугака «Потрібні далекі острови» про падіння (на його думку) моралі, духовності, культури в суспільстві, різні негативні явища в поведінці людей.

Ця публікація викликала неоднозначні, іноді протилежні відгуки. Пропонуємо увазі читачів кілька листів, які подаємо без виправлень.

НАВІЩО НАМ ДАЛЕКІ ОСТРОВИ?

Дійсно, навіщо нам далекі острови, добродію М. Сугак? Ми ж континентальна, доволі сухопутна імперія, в якій, як розповідають, ще не зовсім розвинулися багаточисленні виправні заклади. Правда, більшість з них було безлюдних лише вітер по дворах сніжок розвіював та свистів у порожніх трухлявих сторожових вежах. А оце нещодавно пронісся з тим вітром слух, що там уже щось почали відбудовувати. І наші військові, начебто, не проти той слух підтвердити.

А тому навіщо вам, добродію, ота фантастична країна Юкона? Коли у нас своя є, ослівана одним відомим письменником, заснована нашим революційним керівництвом? А вже потім, на десяток років пізніше, візирь цієї країни передав нам якийсь ефрейтор. Чи чули? Ще й книжку написав, «Майн кампф» називається.

Там у нього теж такі думки були, як у вас. Та й закінчилось не одними думками.

Отже, дивно все співпало. Ні! Відкриття, які б там вони не були, завжди будуть зроблені ще ким-небудь.

Рано чи пізно! З чим вас і поздоровляю.

М. Павленко.

АГРЕСИВНІ АМАЗОНКИ

Прочитав в «Інженерних кадрах» роздуми М. Сугака «Потрібні далекі острови» для тих, хто опустився на дно людської моралі. Мені теж багато чого не подобається на цьому білому світі. Приміром, викладаємо мільйони карбованців на спорудження велетенських амазонок з високо піднятим мечем, які на думку художників повинні символізувати Вітчизну. Але я намагаюсь тримати себе в реальному житті і зрозуміти протиріччя, приміром, у своїх далеких предків — подолан взяв деякі «рецепти» в

сьогодennя і нічого — люди від мене не «шарахаються».

Потрібно зрозуміти, що завжди хтось буде сильнішим за мене, красивішим, хитрішим... І не дай боже «розуму» рівнять нас по собі!

Ні любов до Моцарта, ні любов до Петрарки, ні диплом гуманітарного вузу не дають гарантій бути хорошою людиною...

С. ЛІСОВИЙ.

МОРАЛЬ НА ГОСПРОЗРАХУНКУ

Дуже добре, що всі ми почали лічити копійки. Тепер нічого за так не одержиш — госпрозрахунок!

Та в ньому є тінювий бік, адже не все можна купити чи продати. Наприклад, милосердя, порядність, духовність. Тому я цілком підтримую негативне ставлення М. Сугака до розширення комерційних передач Вінницького радіо, тобто, музичних поздоровлень на честь ювілярів. Іноді по три рази на день заповзятливі радіокомерсанти передають переважно одні і ті ж пісні. Серед них є гарні твори, але від частого «вживання» вони вже приїлися і я вимикаю репродуктор. Захопившись таким бізнесом, працівники радіо перестали вже інформувати слухачів про життя міста і області, займатися пропагандою літератури, готувати пізнавальні передачі.

Чи не з цього починається зубожіння наших культурних і естетичних запитів?

І. САВЧЕНКО.

МАЛЕ ПІДПРИЄМСТВО «АЛЬТАІР» ПРОПОНУЄ:

Всім, хто має відеоманіфони і бажає здержати у своє розпорядження кілька відеокaset, постійно дивитись нові відеофільми, не заплативши за це ні копійки, звертайтеся в наш центр.

Якщо ви бажаєте відзначити якусь урочисту подію і вам потрібне зручне приміщення з гарним обслуговуванням, сміливо звертайтеся в наш центр. Усі питання можете розв'язати у відділі культури малого підприємства «Альтаір» (адреса: вул. Артоболовського 11/102, гуртожиток № 3 ВПІ). Замовлення приймаються з 17.00 до 21.00.

Спорт

НАПРУЖЕНІ ФІНАЛИ

Спартакіада факультетів вузів м. Вінниці — в розпалі. Черговим видом спорту, в якому виборювалася першість, був гандбол. Переможцем визначився в заперіальній боротьбі. У фіналі зустрілися команди факультету фізвиховання педагогічного, інженерно-будівельного та радіотехнічного факультетів нашого вузу. Спочатку помірлялися силами радисти та будівельники. Всі фахівці та уболівальники були твердо впевнені в перемозі інженерно-будівельного факультету. Однак, все переламало, особливо в спорті, неможливо. Радистів, яких очолював Ігор Жураковський, зупинити, практично, було неможливо. Всі спроби Івана Белікова, Олега Івашка та Сергія Койка змінити хід боротьби ні до чого не призвели. Радисти перемогли з рахунком 31:27. Наступного дня переможці зустрілися з командою факультету фізвиховання. Гра була завзятою та гострою. З перших хвилин в рахунок повели наші спортсмени. Розрив сягав іноді 6 м'ячів. Але самолюбиві суперники ніяк не хотіли поступитись перемогою. Вони перекри-

ли всі шляхи лідеру команди Жураковському — двоє гравців команди суперників завжди були поруч. Тоді ініціативу взяв на себе Олексій Рюхін, який вдало завершував атаки своїх товаришів.

Декілька разів суперники вдавалися скорочувати розрив до одного м'яча, але на більше вже були не спроможні. Остаточний рахунок 29—25 на користь студентів ВПІ. Слід відзначити значний внесок в перемогу воротаря Ігоря Ткачука. Вперше ставши в гандбольних воротах, він проявив неабиякі здібності і не раз рятував свою команду від вірних голів.

На другому місці в підсумковій таблиці — команда майбутніх інженерів-будівельників.

Перемога завжди приємна, але насолоджуватись нею часу не було. Вже через день команди ВПІ випало поміряться силами в студентському чемпіонаті з цього виду на республіканському рівні. А тут суперники були дуже грізні. Та вінницькі політехніки і в цих змаганнях виявились на висоті: вони перемогли спортсменів Тернопільського інституту народного

господарства, Криворізької гірничої академії, Львівського політехнічного інституту. Внічно зіграли з командами Запорізького машинобудівного інституту, Тернопільського педагогічного та Ровенського інституту водного господарства і тільки студентам Київського інституту фізичного виховання поступилися в наполегливій боротьбі. Треба місце — достойна нагорода за самовіддану гру.

16 квітня на стадіоні «Олімп» відбулися змагання з багатоборства ГПО, в яких взяло участь 12 факультетських команд вузів міста. Ось переможці з різних видів програми: Т. Халуп'як (ФІМ) — 100 м за 13,2; О. Мартинюк серед чоловіків (лікувальний факультет медінституту) 100 м — 11,4; віджимання — Т. Бондарчук (ФОТ).

Загальну першість серед жінок завоювала Тетяна Халуп'як, яка набрала 84 очка. Її успіх підтримали товариші по команді, що дозволило факультету посісти перше місце.

Серед призерів нема команди МБФ, який перед змаганнями всі провіщали високе місце. Підвів своїх

товаришів Віталій Яроцький — кандидат до збірної області з багатоборства. Вважаючи, що ці змагання не відповідають рівню його майстерності, не взяв у них участі.

Після виступу в багатоборстві ГПО розрив між командами радіотехнічного факультету та лікфаку медінституту досяг 6 очок і мало хто сумнівався в перемозі радистів та корективи вніс крос серед академічних груп. В них лідуюча команда РТФ зайняла тільки шосте місце. На третьому — спортсмени МБФ.

В другій групі команд переможцями стали студенти ФАМУ, які, до речі, нікому не поступилися в жодному виді програми. На другому — інженерно-будівельний факультет.

Прес-група кафедри фізвиховання.

На знімках: під час змагань з кросу і гандболу.

Фото С. Лісового.

ДВІ ГОДИНИ У КОЛІ ДРУЗІВ

Сьогодні, як ніколи, ми усвідомлюємо, що вирішення організаційної та педагогічної проблеми формування культури спеціаліста лежить на шляху поглиблення гуманітарної підготовки. Творчий підхід до організації та проведення позаурочної роботи відкриває нові можливості у вирішенні проблем гуманітарної підготовки іноземних студентів.

У цьому зв'язку вивчення російської мови дає цим студентам не тільки спеціальні знання та розмовні навички, але й розуміння особливостей суспільних відносин, національної культури російського та укра-

їнського народів. Підтвердженням цього було проведення викладачами кафедри російської та української мови тематичного вечора «Добрий вечір — добрим людям», що відбувся на кафедрі. Мета його організаторів — познайомити іноземних студентів з старовинними та сучасними традиціями, обрядами, звичаями, сприяти формуванню культури особистості майбутнього спеціаліста, культури його спілкування, розширенню його світогляду та світосприймання. Українські національні костюми, прикраси, різнобарвні рушники, посуд, національні страви

— це те уявлення, яке ми приготували для своїх вихованців.

Познайомилися студенти й з українським фольклором: народними піснями, загадками, прислів'ями. А чарівні українські народні пісні — жартівливі і сердечні — у виконанні студентів та викладачів кафедри не могли не полатити серця слухачів. Особливо задушевно й щиро прозвучала українська народна пісня на слова І. Франка «Ой, ти, дівчино, з горіха зерня» у виконанні викладача російської мови Лариси Іванівни Олійник.

Багато зусиль доклали до організації вечора викладачі Т. Е. Іванець, Л. П. Медведська, І. Р. Мельник, І. Г. Василькова, студенти іноземці Мохамед Гасан з Палестини, Нельсон Ерменезимо з Анголи, Барбара Лабет з Куби, Леопольд Нямпос з Мозамбіку та інші.

Почуття справжньої відкритості і теплоти залишили ці дві години, проведені у колі друзів.

А. ХМЕЛЬ, викладач кафедри російської та української мов.

На знімку: під час вечора.

Фото С. Лісового.

ЗАГЛЯНЬ СОБІ В ДУШУ

26 квітня 1991 року відзначено 5-у річницю Чорнобильської трагедії. П'ятий рік демократичні сили Вінниччини виборюють право зробити цей день Днем національного трауру (жалоби). Але марно. На державних установах, підприємствах, учбових закладах у цей день не було державних прапорів з чорними стрічками. Демонструвалися кінофільми, відбувалися концерти і танцювальні вечори, в облмуздрамтеатрі йшла вистава, транспорт не викав фар, багато вінничан не запалили свічок скорботи в своїх квартирах.

Все це бентежить, обурює до краю, я дійшов висновку (можливо і помиляюсь, але це висновок мій), що ми втратили людяність,

святе почуття любові до людини, до нашої неньки-Батьківщини — рідної України, і я, схвильований, написав цього невеличкого вірша. Ось він.

У нас нема святого за душою,
Ми несебидомо, як тваринний світ
Ідемо українською землею,
Зневолені, без віри в заповіт.
Забуті наші предки величаві,
А звичай розвіяв часу плин.
Нащадки не змагаються за славу.
Шляхи шукають, щоб здобути чин.
Людей ми розучились шанувати,
Терпляче, мовчки

І себе знайдеш

топчемося в багні.
Не відаєм, чому сумує мати,
А діти ставлять свічку у вікні.
Тримає нас іще ярмо в покорі,
Зневага рідного нам шию гне.
Та вірю — єдиність страх наш переборе
І врешті-решт з колін всіх підніме.
Народе мій, в історії великий,
Ти зрозумій — нема знуцання меж.
То ж, ге вагаючись, борися з лихом.
Будуй Україну, долю в ній знайдеш!
О. НИЖНИК, старший викладач кафедри історії і теорії культури.